

Czy ochrona strefowa jest zasadna na obszarach parków narodowych? Przykład Biebrzańskiego Parku Narodowego

Krzysztof Henel, Piotr Marczakiewicz, Paweł Mirski

Ustawa z dn. 16.04.2004 r. o ochronie przyrody (UoOP) uprawnia do ustanawiania stref ochrony przyrody regionalnym dyrektorom ochrony środowiska (Art. 60.3). Zgodnie z Art. 94.1 UoOP zadania regionalnego dyrektora ochrony środowiska w zakresie ochrony przyrody na terenie parku narodowego wykonuje dyrektor tego parku. Strefy ochronne dyrektor parku narodowego może ustanawiać w drodze zarządzenia, stosując art. 8e ust. 1 UoOP. Jednocześnie funkcjonuje również pogląd, iż strefy ochronne w parkach narodowych nie są potrzebne i stanowiłyby one tam dublowanie się form ochrony przyrody. Czy rzeczywiście? W Biebrzańskim Parku Narodowym strefy ochrony rzadkich gatunków ptaków funkcjonują praktycznie od jego powstania. Obecnie reguluje je Zarządzenie nr 7/2016 Dyrektora BbPN z dn. 28.01.2016 r. Strefy ochrony powołano dla sześciu gatunków ptaków: cietrzewia (tylko strefy ochrony okresowej), bociana czarnego, bielika, orlika grubodziobego, orlika krzykliwego i puchacza. Strefy ochrony całorocznej obejmują łącznie powierzchnię 5233,63 ha, a strefy ochrony okresowej 6315,58 ha gruntów w zarządzie BbPN. W praktyce główną funkcją w/w stref jest obecnie zabezpieczanie rzadkich gatunków ptaków przed niepokojeniem i płoszeniem w miejscach lęgów. W strefach ochrony znacznie ograniczone jest udostępnianie terenu parku do celów naukowych, a zarządzenie ich obszarem prowadzone jest w sposób nie kolidujący z fenologią lęgów rzadkich gatunków, dla których strefy utworzono.